

blot for ikke at stemme for et Forslag, som de — jeg veed oprigtig talt ikke af hvilken Grund — have faaet et grundigt Kjenndskab imod, hvilket de endnu ikke have været istand til at give Grunde for. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fremsatte for lidt siden nogle Tal. Disse Tal give mig Anledning til at sige et Par Ord. Det ærede Medlem sagde, at, naar vi regnede den Nedsettelse i Tjenestedage, der følger af vort Forslag, til 385,000, saa skyldes det jo Landsstingets Forslag, idet dette har tilveiebragt den væsentlige Del deraf. Det ærede Medlem maa der have taget fuldstændig feil. Ganste vist er der ogsaa i Landsstingets Forslag tilveiebragt nogen Nedsettelse i Tjenestedage, men Forskjellen mellem vort Forslag og Landsstingets er 369,000 Dage. Vort Forslag indeholder altsaa en meget betydelig Nedsettelse ud over Landsstingets, og dette er allerede 150,000 Tjenestedage billigere end det ærede Medlems Forslag, som han ikke havde ringeste Udsigt til at kunne føre igjennem. Det tror jeg er tilstrækkelig fremhævet. Det ærede Medlem fremsatte dernæst ogsaa den Paastand, at den Løttelse i Garnisonstjenesten, der er kommen frem fra vor Side, er i Virkeligheden ikke Noget værd. Thi, sagde han, det vil medføre, at der kommer til at ligge Mandskab inde om Sommeren; men det ærede Medlem maa jo erindre, at det netop er ham, som i det Forslag, han fik vedtaget her ved 3die Behandling i Folkethinget, og som han fastholdt til det Sidste overfor Landsstinget, har villet holde Mandskabet inde til Garnisonstjeneste om Sommeren, og det er altsaa en ganste forbausende Bemærkning fra hans Side. Forskjellen er saaledes den, at, medens der i Virkeligheden samtidig derind finder en betydelig Løttelse Sted efter vort Forslag, idet den Tid, der liggis inde, godtgjøres ved Gjenindkaldelserne, maatte det ærede Medlems Mandskab ganste rolig ligge 6 Maanedre inde om Sommeren til en meget besværlig og for Befolkningen meget trykkende Garnisonstjeneste. Forøvrigt vil jeg ogsaa minde om, at Mandskabet allerede efter den nuværende Lov ligger inde til August, saa at dog altsaa den store Hjælp, det skulde kunne yde i Høsten, bliver betydelig mindre, end det ærede Medlem vilde gjøre den til; men hvad der er Hovedsagen, er dette: Det foreliggende Forslag har naturligvis sine Mangler, hvilket er Følgen af den Maade, hvorpaa Hærsagen er bleven behandlet i Lar — der kunde ikke af den Maade, hvorpaa Sagen er tagen i Lar, komme nogen Uerlov tilveie, som ikke maatte indeholde større Indrømmelser, end man maaste ønske; der kunde under disse Forhold, hvor Oppositionen er reduceret til et Mindretal, ikke tilveiebringes saa Meget som, naar den havde staaet som Slutted Flertal — men desuagtet indeholder dette Forslag i alt Fald en betydelig Løttelse for Befolkningen, imod hvad der nu gjælder, og jeg tvivler meget om, — jeg anser det endog

som givet, at det ikke vil ske, — at, dersom det ikke vedtages nu, vil Befolkningen ikke kunne faae denne Løttelse, og at stemme mod dette Forslag er derfor, hvis man da ikke stiller sig rent principielt mod alle Hærudgifter, ufatteligt med Hensyn til Alle dem, der overhovedet vilde være med til at staffe Befolkningen en Hærløv, som samtidig med, at den af Alle, ogsaa af de Saglyndige, erkendes for at være et Fremskridt, staffer Befolkningen saa store Løttelser, som der ikke tidligere har været Udsigt til at opnaa. Derfor anbefaler jeg Forslaget til Vedtagelse.

Winther: Jeg vil blot tillade mig et Par Uttringer i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær). Det ærede Medlem sagde, at han ikke havde været tilstede, da jeg tidligere havde Ordet om denne Sag og blandt Andet udtalte mig om hans Stilling. Det ærede Medlem maa have opfattet mine Udtalelser, som der i dem laa et Slags Angreb paa ham; thi ellers forstaaer jeg ikke, hvorfor han rettede disse Uttringer til mig. Naar man imidlertid læser, hvad jeg har sagt — jeg har netop nu gennemlæst det for at være vis paa, at det ikke er forfæret opfattet i Tidenden, og jeg erkender, at det er rigtigt, hvad der staaar —, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg syntes, at det ærede Medlem maatte efter det Kjenndskab, vi ellers have til hinanden, have kunnet forstaa, at det var, fordi han var fraværende, at jeg vilde for mig selv og for dem, der gennem en Række af Aar dele vore Anskuelser om Forsvarsvæsenet, vise, hvorledes han kunde være kommen til at stille sig saaledes, og hvorledes han kunde forsvare det. Det var min Hensigt, for jeg huskede paa Ordsproget: „Var er broderløs Bag“. Det var altsaa, fordi min Ven var fraværende, at jeg vilde vise, at der kunde i den Situation, han var bragt ind i ved at være Medlem af Fællesudvalget og ved at være nødt til at tage Beslutning med ganste kort Betænkning, være Grund for ham til at stille sig, som han havde gjort. (Kjær: Saadan stod det ikke i „Morgenbladet“!), men saaledes sagde jeg det, og det er mig, Talen er om. Hvorledes Andet forklare det, kan der ikke paalægges mig Ansvar for. Saadan var min Mening, og det er den endnu. Jeg havde den Opfattelse, at, naar en Mand, der stod saa isoleret i Fællesudvalget som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds, var kommen i den Stilling, at han skulde vælge mellem to Ting, som han begge var misforvriet med, kunde han, idet det One efter hans Anskuelse var i flere Henseender farligere end det Andet, det, der nu foreligger her, komme til at stille sig saaledes, som han gjorde. Jeg skal saaledes minde om, at, ihvormeget man end har villet søge at overskjære Sammenhængen mellem det Forslag, der laa for fra Regjeringen, og den